

SERFŐZŐ SIMON

Látod a világot

Szoktatsz a szívedhez,
mint madarat magához a gally,
ne másfele szálljon.
Befogsz tekintetteddel,
a szél az ország melyik végében
ér utol, már túl
valahány dülöngélő láthatáron.

Idegszálaid hosszú indákkal
hajlonganak szélbe, világba,
éreznek minden égtájat,
égtájait gondolataimnak.
Szemeddel látod a világot,
az azon túlit is a világnak.

Kitárulkoznak a titkok.
És én sokszor csak állok,
s hallgatom, amint lélegzetedtől
lúktet domb, mennybolt,
s minden tagom fáj érted,
míg lassan száll két bolygó melled
tekintetem végtelenjében.

Hírem lobogott

Arcomba világított a halál,
robogott szembe velem.
Csikorgott a féktávolság.
A dobhártya ablakok
hallották messziről a csattanást.
Megláttam magam a túlvilágból,
égmagas partokról.
Rendőrautó lámpa forgott:
villogott kéken a Nap.
Hozták a fekete fóliát.
A dögbogár már ásta a gödröt.
Alján bugyogott a Zagyva aljvize.
Rég eltemetett anyám
ott fuldokolt benne.
Hánykolódtak a szelek,
templomi zászlók az úton.
Lobogott hírem a tájon,
mint a gyászszalagok.
Csak aztán bőgetve motorját
a száguldás elsöpört mellettem.
S ami besötétült előttem,
újra kivilágosodott a táj.

Hagytunk magadra

Bella István halálára

Hogy féltetted magad!
Vigyáztad szíved, tüdőd.
A cigarettát is eldobtad a szádból,
nehogy belobbanjon
a benned szárazon hörgő levegő.

Még maradtál volna velünk.
Koporsód alól nem lehetett
a kötelet kihúzni,
mintha kapaszkodtál volna bele,
a mélyből húznának ki.

De hagytunk a halálban.
Világíts magadnak sötéttel,
fűtsél most már hideggel.
Zúdúlhatnak a szűkös idők,
idők hosszáig élélünk verseiden.

Mégsem

Ha szerettél is,
nem eléggé.
Inkább ellaposodtak a hegyek,
mint magasodtak volna fölfelé.

Hagytam,
a távolság hadd távolodjon,
úgysem érek nyomába soha.
Nemhogy a meredeknek
fordultak volna,
inkább álltak a fák,
mint a lovak.

Gerincem kihűlt,
pedig úszhatott volna tűzben,
mint a Tejút.
Madár lőtte ki magát a völgyből,
de nem Holdra,
csak egy háztetőre szállt föl.

Égettem hányszor a lámpát,
hogy kivárjam a reggelt.
Kinyújtott nyakkal
már kukorékoltak a kémények,
mégsem pirkadt szívem
nappallá az égen.

Amikor a szél is

Megkeserült napjaim,
de szánlak benneteket!
Mint utas nélküli léghajók
szálltok el felettem.
A semmittevés tétlenségébe belefárad.
Belefáradnak a bokrok,
elrepülnének messze,
s szárnyuk leeresztve állnak.

Kátyúk bandáznának az úton,
akárcsak máskor,
dongó motorozna.
Égne a tűz is,
ahogy szokta:
felöltözve piros lángokba.

De szánlak megkeserült napjaim!
Amikor gondolni se szeretek
e közömbös világra.
Amikor a szél is
megcsömörlött már tőle,
enni se jön haza.
Utcára kivert kutyaként
kódorog,
éhgödre behorpadva,
akár a bádog.